

наси...

Нима щяха да ~~полагат~~ вече да намерят друг подобен мъж, с когото да го заместят? Василий нямаше да се върне... Марко бе престарял... Анастасий бе твърде буен... Максим бе млад...

С дълбоки въздишки всички отправиха очи към царя, който с бавни крачки се запъти към шатрата си. Като стигна там, той даде повеля никой да не влиза при него. Падна връв мечешката кожа, която му служеше за ложе, закри очи.

- Наказа ме! Виновен съм! - избликваше таен глас в него. - Разбирам... Не можеш да ми простиш... Ала каквото съм сторил до сега, правил съм го за доброто на другите...

Надвечер фрушките войводи поискаха да влязат при него, за да му изкажат голямата си скръб от загубата за българската църква. Ала това бяха само учтиви думи, които не идат от сърцето. Защото те не можеха да не си зададат въпроса: няма ли смъртта на патриарха да улесни подновяването на скъсаните преговори между Асен и папата? Да подсилят усърдието на Асеновите войски против Ватаци?

На десетия ден след съобщението за кончината на светия старец, късно през нощта, в лагера на българите пристигна един монах, който поиска веднага да бъде заведен при самодържеца.

Блърстителите отказаха да събудят царя, понеже напоследък той страдал от липса на сън и едва тази вечер успял за малко да склопи очи. Ала монахът настояваше и упорствуваше.

Вестта бе важна, извънредна.

Разбуден от глъчката, Асен дигна пердето, което закриваше входа на шатрата. Лунните лъчи падаха връв сивите му коси, които слизаха на сребърни вълни до плещите. Зад огромния седефен облак, който плуваше по небето, месечината се скри за миг и обагри горния му ръб с огнено сияние. От всякъде почнаха да пристигат войводи, които запасваха коланите си, слагаха шлемовете си.

Асен впи очи във вестоносца.